

Sygn. akt III AUa 310/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz
Sędziowie:	SA Elżbieta Czaja (spr.) SO del. do SA Katarzyna Antoniak
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2017 r. w Lublinie

sprawy T. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 21 lutego 2017 r. sygn. akt IV U 616/16

I. oddala apelację;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. na rzecz T. A. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Katarzyna Antoniak Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Elżbieta Czaja

Sygn. akt III AUa 310/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 20 czerwca 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił T. A. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od(...)wskazując, że Komisja Lekarska w orzeczeniu z 14 czerwca 2016r. nie uznała go za osobę niezdolną do pracy.

Odwołanie od decyzji złożył T. A., wnosząc o jej zmianę poprzez ustalenie, że jest niezdolny do pracy z tytułu choroby, a w konsekwencji przyznanie mu prawa do renty z tytułu całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy, a także zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów z tytułu zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazał, że pobierał nieprzerwanie rentę chorobową okresową z tytułu ogólnego stanu zdrowia wywołanego przebyciem w 1996 r. zawałem mięśnia sercowego i niedokrwionym udarem mózdzku. W trakcie pobierania świadczenia rentowego u wnioskodawcy zdiagnozowano kolejne schorzenia, które uniemożliwiały podjęcie pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z 21 lutego 2017 roku Sąd Okręgowy w Siedlcach zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił T. A. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia(...)do dnia(...).

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

T. A., ur. (...) posiadał uprawnienia do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 30 kwietnia 2016 roku. W dniu 6 kwietnia 2016 r. wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. Lekarz Orzecznik ZUS ustalił, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Komisja Lekarska ZUS 14 czerwca 2016r. ustaliła, że T. A. nie jest niezdolny do pracy. Na podstawie tego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 20 czerwca 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od (...).

Biegli lekarze neurolog, kardiolog, ortopeda i specjalista z zakresu medycyny pracy rozpoznali u wnioskodawcy zespół uciskowy nerwów pośrodkowych na poziomie nadgarstków, zmiany zwyrodnieniowe barków, zespół bólowy kręgosłupa, stabilną chorobę niedokrwioną serca (...), stan po zawałe mięśnia sercowego (...), stent w 2008r., nadciśnienie tętnicze (...), cukrzycę typu(...), niedosłuch lewego ucha, stan po przebyciu udaru niedokrwionym prawej półkuli mózgowej w 1996r., a także astmę oskrzelową. Biegli ortopeda, kardiolog i neurolog nie stwierdzili uT. A. niezdolności do pracy. Biegła z zakresu medycyny pracy, biorąc pod uwagę całokształt schorzeń, zgłaszane dolegliwości, wykonywany zawód technika elektryka uznała, że przeciwwskazana jest praca na wysokości oraz prace wymagające precyzji i pełnej sprawności kończyn górnych. Wobec czego ubezpieczony nie może wykonywać zawodu elektryka na wolnym rynku, a jedynie pracę ograniczoną, czyli np. naprawy sprzętu małego AGD. Tym samym uznano wnioskodawcę za nadal częściowo niezdolnego do pracy od (...) do(...).

Ubezpieczony T. A. z wykształcenia jest technikiem elektrykiem i pracował w tym zawodzie. Praca polegała na zakładaniu instalacji elektrycznych w budynkach mieszkalnych. Nie zajmował się naprawianiem sprzętu AGD.

Sąd uznał, że odwołanie T. A. zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz. 748) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresach wyszczególnionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. W myśl art.12 ust.1, 2 i 3 w/w ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało ustalenia, czy ubezpieczony po dniu 30 kwietnia 2016r. w dalszym

ciągu pozostaje osobą niezdolną do pracy. W tym celu Sąd zasięgnął opinii biegłych lekarzy o specjalnościach odpowiadających schorzeniom ubezpieczonego, tj. kardiologa, ortopedy i neurologa, a także specjalisty z zakresu medycyny pracy. Choć biegli orzekli, że poszczególne schorzenia nie spowodują na ubezpieczonego niezdolności do pracy, to już całokształt schorzeń, zgłaszane dolegliwości, wykonywany zawód technika elektryka stanowią w ocenie biegłego lekarza specjalisty z zakresu medycyny pracy przeciwwskazania do pracy na wysokości, wymagającej precyzji i pełnej sprawności kończyn górnych. Wobec tego wnioskodawca nie może wykonywać zawodu elektryka na wolnym rynku, w konsekwencji czego został uznany za nadal częściowo niezdolnego do pracy od(...) do(...).

Analizując sporządzoną w sprawie opinię Sąd doszedł do przekonania, że zawarte w niej stanowisko biegłego lekarza specjalisty z zakresu medycyny pracy zostało należycie uzasadnione, jest logiczne, spójne i odnosi się do całokształtu schorzeń rozpoznanych u wnioskodawcy, a także do posiadanych przez niego kwalifikacji zawodowych. Zastrzeżenia organu rentowego sprowadzały się do tego, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji, bowiem praca jako osoba naprawiająca małe AGD jest zgodna z jego wykształceniem i umiejętnościami. Zdaniem Sądu uwagi te nie podważają wiarygodności sporządzonej w sprawie opinii, a jedynie stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami biegłych. Wobec tego wnioski organu rentowego o powołanie nowych biegłych jako bezzasadny nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd wskazał, że oceny niezdolności do pracy dokonuje się w odniesieniu do całokształtu obowiązków pracowniczych wykonywanych w ramach zatrudnienia na danym stanowisku w pełnym wymiarze czasu pracy, a nie tylko do możliwości osoby ubezpieczonej do realizowania określonego rodzaju czynności. Sąd zwrócił przy tym uwagę, że T. A. nigdy nie zajmował się naprawianiem sprzętu AGD, a jego praca polegała na zakładaniu instalacji elektrycznych w budynkach mieszkalnych, musiał realizować zdania na wysokości, wymagające kucia w ścianach, precyzyjnego lutowania, wykonywania czynności w pozycji pochylonej. Sąd podzielił w całości wnioski płynące z opinii biegłego specjalisty z zakresu medycyny pracy, która dała podstawy do uznania T. A. w dalszym ciągu za częściowo niezdolnego do pracy od (...) do (...).

Ubezpieczony po dniu 30 kwietnia 2016r. spełnia wszystkie warunki do ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy określone w art.57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art.477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.

Od tego wyroku apelację złożył organ rentowy zaskarżając wyrok w całości.

Wyrokowi zarzucał:

- naruszenie prawa procesowego tj. art.233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny opinii biegłych sądowych z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, wyprowadzenie ze zgromadzonego materiału dowodowego wniosków z niego niepłynących przez przyjęcie, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy od dnia(...)do (...);
- art. 286 k.p.c. poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy w sytuacji gdy zachodziły ku temu podstawy;
- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art.57 ust 1 i 2 w zw. z art. 12 ust 1 ,2 i 3 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. DZ. U. z 2015, poz. 748 ze zm.) poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że ubezpieczony spełnia wszystkie przesłanki do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, w sytuacji gdy ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Skarżący wnosil o zmianę wyroku poprzez oddalenie odwołania.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik wnioskodawcy wnosil o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył.

Apelacja nie jest zasadna.

Ustalenia Sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne, nie ma potrzeby ich powtarzania.

Z prawidłowych ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy, wynika, że wnioskodawca spełnia w dalszym ciągu warunki do renty.

Przypomnieć należy, że ubezpieczony miał przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 30 kwietnia 2016 roku. Biegli nie stwierdzili istotnej zmiany stanu zdrowia wnioskodawcy w szczególności poprawy stanu zdrowia. Jak wynika łącznej opinii biegłych, całokształt schorzeń, zgłaszane dolegliwości, wykonywany zawód technika elektryka stanowią w ocenie biegłego lekarza specjalisty z zakresu medycyny pracy przeciwwskazania do pracy na wysokości, wymagającej precyzji i pełnej sprawności kończyn górnych. Wobec tego wnioskodawca nie może wykonywać zawodu elektryka na wolnym rynku.

Prawidłowo Sąd wskazał, że oceny niezdolności do pracy dokonuje się w odniesieniu do całokształtu obowiązków pracowniczych wykonywanych w ramach zatrudnienia na danym stanowisku w pełnym wymiarze czasu pracy, a nie tylko do możliwości osoby do realizowania określonego rodzaju czynności.

Nie można zgodzić się z wywodami ZUS, iż wnioskodawca może wykonywać pracę zgodną z jej wykształceniem - przy naprawie sprzętu AGD. Wnioskodawca nigdy takich czynności nie wykonywał, a znaczna odległość czasowa od ukończenia szkoły oraz obecne warunkach szybkiego postępu technicznego, brak popytu na tego typu usługi, czynią to niemożliwym.

Sąd Okręgowy, dokonując oceny prawidłowości wydanej opinii uznał ją za miarodajny dowód, a stanowisko należycie uzasadnił, wbrew zarzutom apelacji nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów określonych w przepisie art.233 § 1 k.p.c. Biegła medycyny pracy w sposób stanowczy i pewny wypowiedziała się co do stanu zdrowia wnioskodawcy i ograniczeniu zdolności do pracy. Ocena wartości opinii przez Sąd w świetle dokładnego uzasadnienia opinii nie budzi wątpliwości.

Dowód z opinii biegłego, jak podkreśla się w orzecznictwie, podlega ocenie sądu przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. , na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001, Nr 4, poz. 64; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, LEX nr 77046). W ocenie Sądu Apelacyjnego obdarzona przez Sąd I instancji wiarygodnością opinia jest logiczna, konsekwentna i nie pozostawiają wątpliwości co do faktu niezdolności do pracy skarżącego.

Z podanych przyczyn nie było podstaw do uwzględnienia wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii innych biegłych. Potrzeba powołania kolejnego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (por. wyrok SN z dn. 4 sierpnia 1999 r., OSNP 2000/22/807).

Sąd Apelacyjny nie stwierdza naruszenia wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego - ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z brzmieniem art.12 ust.3 powołanej ustawy częściowo niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej

z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z uzasadnienia opinii wynika jednoznacznie, że biegli wzięli pod uwagę wszystkie kryteria uwzględniane przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy.

W tym stanie rzeczy ubezpieczony po dniu 30 kwietnia 2016r. spełnia wszystkie warunki do ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy określone w art.57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i prawidłowo Sąd Okręgowy ustalił prawo do renty na wskazany w opinii okres.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł, na podstawie art. 385 k.p.c., jak w sentencji.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. i § 10 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.

w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).